

NU TE ZIEN OP NETFLIX

'Amaia Salazar is
een fascinerende
hoofdpersoon.'
– Isabel Allende

DOLORES
REDONDO
BESCHERM
ENGEL

THRILLER

I

Ainhoa Elizasu was het tweede slachtoffer van de *basajaun**, hoewel de pers die naam toen nog niet gebruikte. Dat gebeurde pas later, toen bleek dat er dierenharen, huidresten en vreemde (menselijke?) sporen bij de lijken waren aangetroffen. Ook leek er sprake te zijn van een zuiverende doodsrite: alsof een kwaadaardige, aardse, voorouderlijke kracht de lichamen van de meisjes, die bijna nog kinderen waren, had bewerkt door hun kleding in repen te snijden, hun schaamhaar te verwijderen en hun handen in een maagdelijke stand neer te leggen.

Als inspecteur Amaia Salazar 's nachts naar een plaats delict werd geroepen, had ze een vast ritueel: ze zette de wekker uit om James niet te storen en maakte vervolgens een stapeltje van haar kleren en telefoon waarmee ze voorzichtig de trap af liep naar de keuken. Daar kleepte ze zich aan terwijl ze haar koffie verkeerd dronk en een briefje voor haar man achterliet. Daarna stapte ze in haar auto en reed weg zonder aan iets bepaalds te denken. Die witte ruis in haar hoofd was er altijd als ze voor zonsopgang wakker werd, en hij bleef haar vergezellen als het restant van een onvoltooide wake, ook nu ze van Pamplona meer dan een uur moest rijden naar de plek waar het slachtoffer was gevonden. Ze nam een bocht te scherp en merkte door de piepende banden hoe verstrooid ze was. Ze probeerde haar gedachten te bepalen tot de bergweg die door de dichte bossen omhoog kronkelde naar Elizondo*. Kort daarop zag ze in de

* Alle met een asterisk gemarkeerde woorden worden achter in het boek verklaard.

berm een gevarendriehoek staan met daarachter de sportauto van forensisch patholoog Jorge San Martín en de terreinwagen van de rechter, mevrouw Estébanez. Ze parkeerde haar auto, stapte uit en haalde haar rubberlaarzen uit de kofferbak die ze geleund tegen haar auto aantrok. Onderinspecteur Jonan Etxaide en inspecteur Montes kwamen naar haar toe.

‘Ziet er niet best uit, chef.’ Jonan keek in zijn aantekeningen. ‘Een meisje van een jaar of twaalf, dertien. De ouders hebben gisteravond om elf uur gemeld dat ze niet was thuisgekomen.’

‘Dat lijkt me wat vroeg om haar al als vermist op te geven,’ vond Amaia.

‘Klopt. Ze schijnt rond tien over acht haar oudere broer te hebben gebeld omdat ze de bus naar Arizkun had gemist.’

‘En die broer heeft dat pas om elf uur verteld?’

‘Tja, u weet hoe dat gaat. “De *aitas** zijn woest als ze het horen. Zeg het nog maar niet. Ik vraag wel of de ouders van mijn vriendin me naar huis kunnen brengen.” Hij hield dus zijn mond en deed nog een spelletje op zijn PlayStation. Toen hij om elf uur zag dat zijn zusje nog niet thuis was en zijn moeder in alle staten was, vertelde hij zijn ouders dat ze gebeld had. De ouders gingen naar de politie van Elizondo, ervan overtuigd dat hun dochter iets overkomen was. Ainhoa nam haar telefoon niet op en ze hadden al bij al haar vriendinnen navraag gedaan. Het meisje is gevonden door een politiepatrouille. Toen de agenten de bocht om kwamen, zagen ze haar schoenen aan de kant van de weg staan,’ zei Jonan. Hij richtte zijn zaklamp op de berm, waar keurig naast elkaar twee halfhoge zwarte lakschoenen stonden. Amaia bukte zich om ze te bekijken.

‘Ze lijken er welbewust neergezet. Heeft iemand eraan gezeten?’ vroeg ze. Opnieuw raadpleegde Jonan zijn aantekeningen. Amaia vond de efficiency van de jonge onderinspecteur, die behalve politieman ook antropoloog en archeoloog was, een zegen bij moeilijke zaken, en het leek erop dat ook dit een lastige zaak dreigde te worden.

‘Nee. Ze stonden gewoon naast elkaar, met de neuzen naar het asfalt.’

‘Zeg tegen de jongens van de technische recherche dat ze zodra ze daarginds klaar zijn de binnenkant van de schoenen moeten bekijken. Om ze zo neer te kunnen zetten, moet je je vingers erin steken.’

Inspecteur Montes, die tot dan toe zwijgend de neuzen van zijn chique Italiaanse mocassins bestudeerd had, keek op alsof hij uit een diepe slaap was gewekt.

‘Salazar,’ mompelde hij bij wijze van begroeting. Toen begon hij zonder op hen te wachten naar beneden te lopen. Amaia haalde haar schouders op en keek Jonan aan.

‘Wat heeft hij?’

‘Weet ik niet, chef. We zijn samen hierheen gekomen, maar hij heeft nog geen woord gezegd. Volgens mij heeft hij een glaasje op.’

Ze had dezelfde indruk. Sinds inspecteur Montes gescheiden was, ging het bergaf met hem, en dat bleek niet alleen uit zijn recente voorliefde voor Italiaanse designschoenen en schreeuwe-rige stropdassen. De laatste weken was hij verstrooider dan ooit en verkeerde hij in een eigen koude, ondoordringbare wereld. Hij gedroeg zich bijna autistisch.

‘Waar is het meisje?’

‘Bij de rivieroever. We moeten ervoor naar beneden,’ zei Jonan en hij gebaarde verontschuldiging naar de helling alsof hij had moeten voorkomen dat de dode daar terechtgekomen was.

Terwijl ze de helling afdaalde die in de loop van millennia door de rivier was uitgesleten, zag ze verderop in de diepte politietape en schijnwerpers op de plek waar de politie bezig was. Rechter Estébanez stond naast van het lichaam zachtjes met haar griffier te praten, terwijl ze af en toe een blik op het dode meisje wierp. Er liepen fotografen van de technische recherche rond die er vanuit alle gezichtshoeken op los flitsen. Een technicus van het Instituut voor Forensische Geneeskunde zat op zijn

knieën naast het meisje, kennelijk om de temperatuur van de lever op te nemen.

De eerste agenten ter plaatse hadden in de afzetting rondom de plaats delict een opening vrijgelaten die als in- en uitgang was bedoeld, en Amaia stelde tevreden vast dat de aanwezigen daar inderdaad gebruik van maakten. Toch vond ze dat er, zoals altijd, te veel mensen rondliepen. Misschien was het absurd, mogelijk had het met haar katholieke opvoeding te maken, maar altijd wanneer ze geconfronteerd werd met een lijk werd ze bevangen door de noodzaak tot intimiteit en stilte. Op kerkhoven was die behoefte overweldigend groot, maar hier, omgeven door afstandelijke professionals die zich geconcentreerd op hun taken rondom het lijk bewogen, kon van intimiteit geen sprake zijn. Het lijk, de hoofdrolspeler in hetgeen een moordenaar had aangericht, was stil, voorgoed tot zwijgen gebracht, en werd door de aanwezigen in al zijn gruwelijkheid genegeerd.

Ze ging langzaam op het lichaam af en observeerde de plek die voor deze dood was uitgezocht. Aan deze kant van de rivier lag een brede band van ronde, grijze kiezels, aangevoerd door het vele smeltwater van afgelopen lente. De droge kiezelbank was ruim negen meter breed en strekte zich in het eerste ochtendlicht uit tot zover het oog reikte. De rivier zelf was hooguit vier meter breed en de andere oever werd aan het oog onttrokken door dichte begroeiing, die alleen maar dichter werd naarmate het water er dieper in doordrong. De inspecteur wachtte tot de fotografen klaar waren en ging toen bij de voeten van het dode meisje staan. Zoals altijd maakte ze haar hoofd leeg en prevelde ze, met het haar blik op het dode meisje dat vlak bij het water lag, een kort gebed. Pas daarna was ze in staat om het stoffelijk overschot te zien als het werk van een moordenaar.

Toen ze nog leefde had Ainhoa Elizasu mooie kastanjebruine ogen gehad, die nu vanuit een verrast gezicht de oneindige ruimte in staarden. Haar hoofd was enigszins naar achteren getrokken en om de hals lag een smal, grof touw dat zo diep in

haar keel was gedrongen dat het bijna niet meer te zien was. Amaia boog zich over het meisje heen om het te bestuderen.

‘Er zit niet eens een lus in. Hij heeft het gewoon aangetrokken tot ze ophield met ademen,’ fluisterde ze in zichzelf.

‘Is er kracht voor nodig geweest? Is het door een man gedaan?’ vroeg Jonan achter haar.

‘Waarschijnlijk wel, maar ze is niet lang – hooguit een meter vijftig – en heel tener. Het kan ook een vrouw zijn geweest.’

Dokter San Martín, de forensisch patholoog, beëindigde zijn gesprek met de rechter en na een ceremoniële handkus voor de vrouwelijke magistraat, voegde hij zich bij Amaia.

‘Inspecteur Salazar...! Het is altijd een genoegen u te mogen begroeten, zelfs in onaangename omstandigheden,’ zei hij hoffelijk.

‘Insgelijks, dokter. Wat kunt u me vertellen over dit dode meisje?’

De arts pakte de notities aan die zijn assistent hem aanreikte en keek ze even door voordat hij zich over het lijk boog. Maar eerst monsterde hij Jonan, alsof hij diens jeugd en kennis wilde peilen. Amaia kende die blik maar al te goed. Nog maar enkele jaren geleden was zij de jeugdige onderinspecteur geweest die in de doolhof van de dood moest worden ingewijd, een taak die San Martín, die zijn sporen als docent verdiend had, zich niet liet ontnemen.

‘Kom hier, Etxaide. Kom erbij, daar leert u misschien van.’ San Martín trok de rubberhandschoenen aan die hij uit zijn grote dokterstas had gehaald en betastte zachtjes de kaak, keel en armen van het meisje. ‘Wat weet u over de rigor mortis?’

Jonan zuchtte voordat hij van wal stak en klonk toen zoals hij vroeger op school tegen de juf zal hebben geklonken. ‘Eh, die treedt in drie uur na het overlijden, te beginnen bij de oogleden, en breidt zich dan via gezicht, hals en borst uit over romp en ledematen. In normale omstandigheden is na twaalf uur de lijkstijfheid volledig en zesendertig uur later trekt ze zich in omgekeerde volgorde terug.’

‘Niet slecht,’ zei de dokter aanmoedigend. ‘En verder?’

‘Verder is de rigor mortis een van de belangrijkste verschijnselen voor het vaststellen van het tijdstip van overlijden.’

‘Denkt u dat een schatting mogelijk is op grond van alleen de mate van rigor mortis?’

‘Eh...’ Jonan aarzelde.

‘Geen sprake van,’ zei San Martín stellig. ‘De mate van rigor mortis varieert namelijk naargelang de musculatuur van de overledene, maar hij wordt daarnaast ook beïnvloed door de binnen- of buitentemperatuur. Extreme temperaturen kunnen een schijn van lijkstijfheid wekken, bijvoorbeeld wanneer het lijk is blootgesteld aan de winterse kou, zoals hier. En tot slot is er nog de mogelijkheid dat er bij het overlijden sprake is geweest van spasmen. Weet u wat spasmen zijn?’

‘Ja, dat zijn spiertrekkingen... die kunnen op het moment van overlijden zo hevig zijn dat het bijna onmogelijk is om iets wat de dode vastheeft, tussen zijn vingers uit te krijgen.’

‘Juist. Daarom heeft de forensisch patholoog een enorme verantwoordelijkheid. Bij het vaststellen van zijn gegevens moet hij met al deze aspecten rekening houden, en uiteraard ook met de hypostase... de *livor mortis*, om het zo maar eens te noemen. U hebt vast wel eens zo’n Amerikaanse serie gezien waarin de lijkschouwer naast het lijk knielt en al na twee minuten weet hoe laat de dood is ingetreden.’ San Martín trok een theatrale wenkbrauw op. ‘Sta me toe dat onzin te noemen. De analyse van het kaliumgehalte in het oogvocht mag een grote stap voorwaarts heten, maar pas na sectie kan ik het tijdstip nauwkeuriger bepalen. Op basis van wat ik hier zie, kan ik zeggen: dertien, vrouw. Uitgaande van de levertemperatuur voeg ik daaraan toe: twee uur dood. Er is nog geen rigor.’ Hij controleerde zijn uitspraak door de kaak van het meisje nogmaals te bevoelen. ‘Dat klopt aardig met wat haar broer over het telefoontje heeft gezegd en met de melding van haar ouders. Hooguit twee uur.’

Amaia wachtte tot de arts weer was gaan staan en knielde toen zelf bij het meisje. Ze merkte Jonans opluchting nu hij de kritische blik van San Martín niet meer op zich gericht wist. De ogen van het meisje staarden naar de verte en haar mond stond half open van verrassing – of was het haar laatste poging geweest om lucht binnen te krijgen? – wat haar een air van kinderlijke verbazing gaf, alsof dit haar verjaardagsfeestje was. Al haar kleren waren van de hals tot de liezen in repen gesneden en naar opzij opengetrokken, en leken daardoor op de verpakking van een macaber cadeau. Een lichte bries vanaf de rivier woei de rechte pony van het meisje een beetje op en Amaia rook shampoo vermengd met een scherpe tabakslucht. Ze vroeg zich af of Ainhoa rookte.

‘Ik ruik tabak. Had ze een tas bij zich?’

‘Ja, die moet er zijn. Hij is nog niet gevonden, maar het terrein wordt uitgekamd tot zeker een kilometer verderop,’ zei inspecteur Montes. Hij wees naar de rivier.

‘Vraag haar vriendinnen waar ze geweest zijn en met wie.’

‘Zodra het dag is, chef,’ zei Jonan en hij tikte op zijn horloge. ‘Meisjes van dertien slapen nu nog.’

Ze bekeek de handen die links en rechts van het lichaam lagen. Ze waren wit en smetteloos schoon. De palmen wezen naar boven. ‘Hebben jullie op de stand van de handen gelet? Die zijn zo neergelegd.’

‘Dat denk ik ook,’ zei Montes, die naast Jonan was blijven staan.

‘Maak er foto’s van en laat ze zo snel mogelijk afdrucken. Misschien heeft ze zich verzet. Haar handen en nagels lijken heel schoon, maar misschien hebben we geluk,’ zei ze. Tegenover haar boog de forensisch patholoog zich opnieuw over het meisje heen.

‘We moeten natuurlijk op de sectie wachten, maar ik vermoed dat de doodsoorzaak verstikking is, en afgaande op de kracht waarmee het touw in het vlees is gedrongen, denk ik dat

het heel snel is gegaan. De oppervlakkige verwondingen aan haar lichaam zijn toegebracht toen haar kleren kapot werden gesneden. Dat moet met iets vlijmscherps zijn gebeurd, een mes, een cutter, een lancet... waarmee moet ik nog vaststellen, maar toen was ze al dood. Er is nauwelijks bloedverlies.’

‘En de schaamstreek?’ vroeg Montes.

‘Volgens mij is hetzelfde scherpe voorwerp gebruikt om het schaamhaar af te scheren.’

‘Kan er iets van zijn meegenomen als trofee, chef?’ vroeg Jonan.

‘Nee, dat denk ik niet. Kijk maar. Het is aan beide kanten van het lijf weggegooid.’ Amaia wees naar diverse plukjes donshaar. ‘Ik denk eerder dat het in de weg zat voor dat daar,’ zei ze en ze wees naar een goudgeel, zacht cakeje dat op de gladde pubis van het meisje stond.

‘De klootzak!’ zei Jonan vol walging. ‘Waarom doet iemand zoiets? Het was blijkbaar niet genoeg om haar te vermoorden, hij moest er ook nog iets neerzetten. Wat gaat er in je om als je zoiets doet?’

‘Dat is jouw werk, joh. Jij mag raden wat zo’n klootzak denkt,’ zei Montes, die zich bij San Martín had gevoegd. ‘Is ze verkracht?’

‘Ik denk het niet, maar dat weet ik pas zeker als ik haar onderzocht heb. Het hele tafereel heeft iets seksueels... Kapotgesneden kleren, blote borsten, de geschoren schaamstreek... En dan dat cakeje... het lijkt wel een *mantecada**...’

Amaia onderbrak de arts. ‘Nee, dit is een *txatxingorri**. Typisch iets uit deze streek, maar deze is wat kleiner dan de cakejes die je meestal ziet. Maar het is beslist een *txatxingorri*: reuzel, meel, eieren, suiker, gist en kaantjes, in de oven gebakken naar oeroud recept. Jonan, laat deze in een zakje doen. En dan verzoek ik iedereen,’ Amaia richtte zich nu tot alle aanwezigen, ‘om niets te zeggen over dit cakeje. Dat houden we voorlopig onder de pet.’

Iedereen knikte.

‘We zijn klaar. Ga uw gang, San Martín. We zien elkaar in het mortuarium.’

Amaia stond op en begon na een laatste blik op het dode meisje aan de klim naar haar auto.

Inspecteur Montes had die ochtend een opzichtige, ongetwijfeld peperdure stropdas van paarse zijde gekozen. Op zijn lila overhemd stond dat beslist elegant, maar de onwillekeurige associatie met *Miami Vice* was evengoed schokkend. De politiemensen met wie de twee inspecteurs de lift deelden, vonden dat blijkbaar ook. Amaia zag de geringschattende blik van een agent toen ze de lift verlieten. Ze keek even naar Montes of hij er iets van had gemerkt. Maar de inspecteur, gehuld in een wolk Armani-parfum, nam een notitie door op zijn smartphone en was zich niet bewust van wat hij aanrichtte.

De deur van de vergaderzaal was dicht, maar nog voordat ze de klink kon pakken, deed een geüniformeerde agent van binnenuit open, alsof hij er speciaal was neergezet om hun komst af te wachten. Hij zette een stap opzij en ze zagen een ruime, lichte zaal waar meer mensen aan de vergadertafel zaten dan ze verwacht had. Aan het hoofd zat de commissaris; de twee stoelen rechts van hem waren leeg. Hij wenkte hen en stelde hen bij hun binnenkomst aan iedereen voor.

‘Inspecteur Salazar... inspecteur Montes... u kent inspecteur Rodríguez, technische recherche, en dokter San Martín. Onderinspecteur Aguirre van Narcotica, en onderinspecteur Zabalza en inspecteur Iriarte van bureau Elizondo. Toen vannacht het lichaam werd gevonden, waren zij toevallig niet in het dorp.’

Amaia gaf hun een hand en knikte groetend naar de collega’s die ze al kende.

‘Inspecteur Salazar, inspecteur Montes, ik heb u laten komen omdat ik vermoed dat de zaak-Ainhoa Elizasu meer heisa gaat geven dan normaal,’ zei de commissaris terwijl hij weer ging zit-

ten en beduidde dat iedereen dat moest doen. ‘Inspecteur Iriarte heeft vanochtend contact met ons opgenomen omdat hij over gegevens beschikt die van belang kunnen zijn voor het huidige onderzoek.’

Inspecteur Iriarte legde twee kolenschoppen van handen op tafel die een houthakker niet zouden misstaan. ‘5 januari, een maand geleden dus...’ Hij raadpleegde een klein notitieboekje van zwart leer dat ergens tussen zijn handen moest liggen. ‘...ging een schaapherder uit Elizondo met zijn dieren naar de rivier om ze te laten drinken. Daar vond hij het lijk van een meisje, Carla Huarte, zeventien jaar oud. Ze was in de nacht van oud en nieuw verdwenen na een bezoek aan disco Cras Test in Elizondo, waar ze met haar vriendinnen en haar vriend was geweest. Omstreeks vier uur ’s nachts was ze met haar vriend uit de disco vertrokken, maar drie kwartier later kwam hij alleen terug. Tegen een vriend zei hij dat Carla na een ruzie uit de auto was gestapt en naar huis wilde lopen. De vriend vond dat ze haar moesten gaan zoeken, maar na een uur keerden ze onverrichter zake terug. Ze waren niet echt ongerust want, zo zeiden ze, het is daar een komen en gaan van blowers en verliefde stelletjes. En Carla was een populaire meid. Ze gingen er dan ook vanuit dat ze van iemand een lift naar huis had gekregen. In de auto van Carla’s vriend vonden we haren van het meisje en een bandje van een siliconen-bh.’

Iriarte ademde in en keek even naar Montes en Amaia. Toen vervolgde hij: ‘Dit is informatie die u zal interesseren. Carla is aangetroffen op circa twee kilometer van de plek waar gisteren Ainhoa Elizasu lag. Ze was gewurgd met bindtouw en haar kleren waren van boven tot onder in repen gesneden.’

Amaia keek geschokt naar Montes. ‘Ja, nu herinner ik me het weer. Het heeft in de krant gestaan. Was haar schaamstreek geschoren?’

Onderinspecteur Zabalza zei, na een blik op Iriarte: ‘Het slachtoffer had helaas geen schaamstreek meer. Haar hele on-

derzijde was weggevreten. Vermoedelijk door dieren. Het sectierapport beschrijft beten van ten minste drie diersoorten en haren die afkomstig zijn van een wild zwijn, een vos en mogelijk kerwijs een beer.’

‘Lieve help! Een beer?’ Amaia glimlachte ongelovig.

‘Dat is nog niet zeker, maar we hebben afdrucken gemaakt en die zijn opgestuurd naar het Instituut voor Onderzoek naar Pyrenese Zoolgangers. We wachten nog op een reactie.’

‘En het cakeje?’

‘Er is geen cakeje aangetroffen... Maar misschien is er wel een geweest, dat zou de beten in de schaamstreek kunnen verklaren. De zoete, ongewone geur zal de dieren nieuwsgierig hebben gemaakt.’

‘Waren er ook bijtonden in andere lichaamsdelen?’

‘Nee. Wel klauwsporen.’

‘Is er schaamhaar gevonden in de onmiddellijke omgeving van het lichaam?’ informeerde Amaia.

‘Nee, maar het hele onderlichaam lag in de rivier, en het heeft de eerste dagen van het nieuwe jaar hard geregend. Als er al iets in de buurt van het lijk heeft gelegen, zal het zijn weggespoeld.’

‘Zijn u deze overeenkomsten ook opgevallen toen u het lichaam van Ainhoa Elizasu onderzocht?’ Amaia richtte zich nu tot de patholoog.

‘Jawel,’ zei dokter San Martín. ‘Maar ik zie het verband niet zo. Het zijn gewoon overeenkomsten. Weet u hoeveel lijken ik elk jaar zie? Gemeenschappelijke kenmerken zijn er genoeg, maar dat wil nog niet zeggen dat er ook samenhang is. Maar goed, de overeenkomsten zijn me inderdaad opgevallen. Voordat ik daar conclusies aan verbind, moet ik het sectierapport raadplegen. Bij Carla Huarte wees alles op seksuele agressie van haar vriend. Ze had drugs gebruikt en zich volgegoten met drank. Ze had diverse zuigplekken in de hals en in een van haar borsten stonden tandafdrukken die overeenkwamen met het gebit van haar vriend. Bovendien zijn er huidschilfers van hem onder haar na-

gels aangetroffen, die overeenstemden met een diepe schram op zijn hals.'

'Is er sperma aangetroffen?'

'Nee.'

'Wat heeft haar vriend gezegd? Hoe heet hij eigenlijk?' vroeg Montes.

'Miguel Ángel de Andrés. Volgens hem had hij niet alleen gedronken, maar ook coke en ecstasy gebruikt, en dat geloofde ik direct.' Onderinspecteur Aguirre glimlachte. 'We hebben hem op Driekoningen gearresteerd. Hij was nog steeds high en scoorde positief op vier soorten drugs, waaronder cocaïne.'

'En waar is dit sieraad van de mensheid nu?' vroeg Amaia.

'In Pamplona. Hij is zonder borgtocht in hechtenis genomen op beschuldiging van seksuele agressie en doodslag... Hij was trouwens al eens eerder opgepakt wegens drugs,' zei Aguirre.

'Heren, we gaan naar het huis van bewaring om deze Miguel nogmaals aan de tand te voelen. Zijn bewering dat hij zijn vriendin niet vermoord heeft is misschien geen leugen.'

'Dokter, kunt u ons het sectierapport van Carla Huarte bezorgen?' vroeg Montes.

'Uiteraard.'

'We zijn met name geïnteresseerd in foto's van de directe omgeving.'

'U krijgt ze zo snel mogelijk.'

'En het lijkt me niet overbodig om de kleren van het meisje nog eens te bekijken, want nu weten we waar we op moeten letten,' stelde Amaia vast.

'Het moordonderzoek is gedaan door inspecteur Iriarte en onderinspecteur Zabalza van bureau Elizondo. Komt u daar niet vandaan, inspecteur Salazar?' zei de commissaris.

Amaia knikte.

'Zij zullen u helpen,' zei de commissaris, die opstond en daarmee de vergadering sloot.